

Vai katrs Priekules iedzīvotājs zina, ka Dievs viņu mīl?

2019

Jūnijs (159)

Zāļu iela 12, Priekule, LV-3434; Reģ.nr.90000159161; SWEDBANKA Konts LV61HABA0551032019880

Sveiciens visiem, kas jau kopš 2017. gada augusta gaida nākamo tikšanās reizi Priekulē un visi, kas par šādu iespēju uzzina tikai tagad!

Priecīga ziņa – no 9. līdz 11. augustam notiks LBDS Muzikālās kalpošanas apvienības 5. Priekules Mūzikas festivāls!

Vieta – protams, ka viesmīlīgā Priekule.

Ko darīsim? Ļoti daudz muzicēsim paši, klausīsimies kā to dara mūsu viesi – Raimonds Pauls, Daumants Kalniņš, Dita Lūriņa un Mārtiņš Egliens, kā arī izmotosim iespēju muzicēt visi kopā.

**Māris DRAVNIEKS un
Muzikālās kalpošanas apvienības padome**

Šogad jau sešpadsmito reizi Priekulē notiks tradicionālie Ikara svētki. Kā ierasts svētku norises laiks – augusta otrā nedēļas nogale. Laiku pa laikam novada svētkus grandiozus padarījis arī Latvijas Baptistu draudžu savienības MKA rīkotais Mūzikas festivāls, kas šogad svin piekto jubileju. Priekules novada pašvaldība ir gandarīta, ka festivāls savu mājvietu atradis tieši Priekulē.

Arī šogad laipni ielūdzam festivāla dziedātājus un dalībniekus no visas Latvijas viesoties Leišmalītes pērlē – Priekulē! Būsim priecīgi par jūsu skanīgajām balsīm, kas atkal ļaus piedzīvot mūsu svētku krāšņumu, tai skaitā – vakara lielkoncertu ar komponista Raimonda Paula piedalīšanos. Uz tikšanos Priekulē!

Priekules novada pašvaldības domes priekšsēdētāja **Vija JABLONSKA**
Kultūras nodaļas vadītājs **Gundars VENENS**

“Teici To Kungu, mana dvēsele, un neaizmirsti, ko Viņš tev labu darījis!”

(Ps.103:2)

Man šodien ausīs skan dziesmas vārdi: "Par tavu labestību dziedāt neapstāšos, jo man ir 100 000 iemeslu Tev pateikties!" Lai Dievs jūs svētī šajos svētkos!

Priekules baptistu draudzes sludinātājs **Guntars LAŠAURI**

Gribu sacīt ar dzejnieka Jāņa Petera vārdiem: „Sanāciet, sadziediet!” – lai Priekules novadā ir lieli svētki!

Komponists **Raimonds PAULS**

Krotēs pusē, vien kādus 10 kilometrus no Priekules, „Būdnieku” mājās 1921. gadā piedzima un līdz 1944. gadam dzīvoja Alfrēds Krūklis, latviešu dzejnieks, kura „Mežrozīte”, „Dziesma nenosalst” (Māt, atkal logā zvaigznes kvēlo), „Teic, kur zeme tā” un vēl citi padsmiņi dzejoļi vēlāk iegulās komponista Raimonda Paula notīs, un drīz vien dziesmas atbalsojās visā Latvijā – laukos, pilsētās, cilvēku sirdīs.

Šogad 80 gadi apritēs Priekulē dzimušajam Jānim Peteram, kura dzejoļus – „Mēmā dziesma”, „Manai dzimtenei”, „Kā senā dziesmā” (Nāk rudentiņš), „Tēvzemes etīde” un vēl daudzus citus – arī komponējis Raimonds Pauls.

Mana māmiņa Elvīra Ešenvalde, kādreizējā Priekules skolotāja un savulaik vietējā estrādes ansambļa soliste, man teica, ka Pauls Priekulē viesojies tikai vienreiz – tas bijis toreiz, padomju gados. Un savā agrā bērņībā es, ejot mammai līdzi uz ansambļa mēģinājumiem, jau visas tolaik tautā iemīļotākās dziesmas dziedāju no galvas! Tie bija pirmie asni manai mīlestībai uz mūziku, Latvijas zemi, tautu un tās valodu.

Esmu bezgala pateicīgs Dievam un tikpat neapsīkstošs aizlūgšanās par mūsu zemi un ļaudīm – lai ģimenes ir stipras, lai vadītāji iedvesmo, lai darbi sokas un lai pāri visam ir Dieva svētījošā roka! Sirsnīgi ielūdzu jūs uz mūsu 5. Mūzikas festivālu! Liecināsim par Dievu dziesmās un mūzikā!

Komponists **Ēriks EŠENVALDS**

OO

Dieva likumi, baušļi, cik gan viegli tie ir teorijā, bet grūti praksē.

Kā Tev iet ar tiem? Vai Tu savā dzīvē un ikdienā vadies pēc tiem? Vai tie ir likumi arī Tavai dzīvei? Cilvēki mēdz teikt, ka viņiem grūti saprast, kā pareizi dzīvot, kā pieņemt lēmumus, ko darīt un ko nedarīt. Bet patiesībā, Dievs jau sen ir devis brīnīšķīgus padomus, kā mums dzīvot, pēc kā vadīties un kā pieņemt lēmumus, tikai mēs tos ļoti negribam ņemt vērā, jo tie nav ne ērti, ne viegli izdarāmi.

Dievs mūs ir aicinājis tapt svētiem. Bet svēttapšana ir ļoti grūts un lēns process. Neviens neuzliek mums oreolu un nedod eņģeļu spārnus, un tāpat arī grēks nepazūd no mūsu ikdienas, kā pēc burvju nūjiņas mājiņa. Ir vajadzīga milzīga piepūle, lai pārstātu darīt grēku. Pirmkārt ir jāpavada laiks ar Dievu, lai vispār apzinātos, ka esam grēkojuši un gribētu pārstāt šo grēku darīt, otrkārt ir jāpieliek pūles no visas sirds, lai mainītu rīcību ierastām izvēlēm. Mūsu ierastās izvēles ir kā milzīgs kuģis, kas peld pa grēka ieradumu upi, kā bez stūres un nu mums to ir jāpagriež pret straumi, saņemot kopā sava gribasspēka tauvas un izmetot pār bortu savu egoismu. Lūgšim Jēzum būt stūrei, kas pagriež mūsu kuģi pareizā virzienā, bet neaizmirsīsim, ka mums pašiem ir kas jādara, mums ir jāpārstāj peldēt pa straumi un jāmaina sava rīcība ierasto izvēļu priekšā.

Runā uz visu Israēla bērnu draudzi un saki viņiem: topiet svēti, tāpēc, ka Es, Tas Kungs, jūsu Dievs, esmu svēts! (3.Mozus 19:2)

Jums nebūs zagti un nebūs meloti, nedz krāpt savu tuvāku. Jums nebūs nepatiesi zvērēt pie Mana Vārda, ka tu neapgāni sava Dieva Vārdu,- Es esmu Tas Kungs! Tev nebūs pievilt savu tuvāku un nebūs viņu aplaupīt; tava algādža algai nebūs pie tevis palikt pa nakti līdz rītam. Tev nebūs kurlu lādēt, nedz aklajam likt šķērsli ceļā, bet tev būs būties savu Dievu,- Es esmu Tas Kungs! Jums nebūs pielaut tiesā netaisnību; tev nebūs zemākā vaigu nievāt un tev nav godbijībā jābīstas lielais, bet tiesā taisnīgi savu tuvāku. Nestaigā apkārt ar nolūku celt ļaunu slavu savā tautā un netīko pēc sava tuvāka dzīvības,- Es esmu Tas Kungs! Tev nebūs savu brāli ienīst savā sirdī, bet pamācīdams pamāci savu tuvāku, lai tev nav viņa dēļ jānes grēks. Tev nebūs atriebties, nedz nemiņīgi dusmas turēt pret savas tautas bērniem, bet tev būs savu tuvāku mīlēt kā sevi pašu,- Es esmu Tas Kungs! Manus likumus jums būs turēt! (3.Mozus 19:11-19)

Mēs esam grēcinieki, jo mēs izvēlamies dzīvot egoistiski. Mēs esam atbildīgi tikai par savām izvēlēm un izvēle ir atbildība. Dievs mums ir devis izvēli dzīvot savu dzīvi vadoties pēc Viņa likumiem, vai mēs varam izvēlēties to dzīvot sava egoisma vadīti.

/Gordons Olsons/

Pirms divām nedēļām man gadījās ķibe. Eļot sestdienas vakarā pastaigā ar suņiem, es pat neievēroju, ka apmācas un pēc brītiņa sāk rūcināt pērkons. Sāka arī zibsnīt. Lielais suns ir ārkārtīgi bailīgs. Kas to lai zina, ko ir pārdzīvojis pirms patversmes? Šādā laikā vislabāk viņš justos vannas istabā aizlīdis aiz vannas, lai neviens neredz un netiek klāt. Nabadziņš pieplaka zemei un sapratu, ka viņam nav ne mazākās vēlēšanās tālāk iet. Gribēdama kā labāk, atbrīvoju suni no pavadas, lai lēkšo mājās. Bet mana cilvēka loģika nesakrita ar suņa - tas pērkons rūcina māju pusē, tātad uz mājām ir bīstami skriet. Nabadziņš pieplacis pie zemes lišus pa dīķa malu izmeta dažus lokus. Varēja redzēt, ka sākusies īsta panika. Manu balsi viņš vairs nebija spējīgs dzirdēt. Zibens arvien spožāk „fotografēja” un vienīgā iespēja glābties nabaga sunim bija bez saprašanas mesties uz priekšu cauri krūmiem, cauri brikšņiem tikai prom, prom, prom...

Izskatījās, ka lietus tiks drīz nebūs, tādēļ mēs ar mazo suņuku aizstaigājām līdz dīķa peldvietai, izskrējies - griezāties uz māju pusi. Lielo nekur nemanīju, sauc vai nesauc, nekādas kustības.

Gājām mājās, gan jau lielais pārnāks vēlāk... Tas „vēlāk” nebija ne nākošajā, ne aiznākošajā dienā. Jutos bezgala draņķīgi. Nākošajā vakarā izstaigājāties lielos riņķus pa laukiem saucot lielo, bet nekā. Nespēju iedomāties, kā var justies tik ļoti bailīgs radījums svešā vietā viens pats, bez ēdiena, bez pajumtes. Svētdien vēl piedevām rallija trokšņi visas dienas garumā. Pilnīgs ārpriests.

Pagāja pirmdienā, otrdien man bija jābrauc uz Rīgu. Pa ceļam cerīgi skatījos vai kaut kur nepavīdēs mana suņa baltā mugura. Nekā... Pēcpusdienā pēc skolas aizbraucu pie kolēģes, atklāju peldēšanas sezonu. Mājup braucu caur Kalneniekiem, ik pa gabaliņam stājos, lai sauktu savu nabaga suni. Cerība mirst pēdējā... varbūt... Protams, nekā. Galvā domas visdažādākās. Vakara pastaiga ar mazo suņuku nu galīgi bez prieka. Trešdienas vakarā atkal kārtējā pastaiga, - kaut kā nepavisam negribējās iet. Mazais suņuks ar jau pie upes griezās atpakaļ. Skumīgi gan viņam, gan man.

Ceturtdien man rīts ir brīvs, varu ilgā paslinkot gultā. Pēkšņi pa pusei miegā, pa pusei pamodusies sadzirdēju rējienu. Aptvēru, ka tas nav ne kaimiņu Rūdis, ne mans mazais vaukšķis, ne arī tālākais kaimiņu rējējs. Izlecu no gultas, uzmetu rīta svārkus un metos laukā. Un jā! Mans lielais, pazudušais suns atgriezies! Priecīgs, pat ne izbadējies, atradis ceļu uz mājām!

Un te nu man pilnīgi reāli uzrunāja rakstu vieta par pazudušo dēlu un par pazudušo grasi. Kāds tas ir prieks, - kas bija pazudis, nu atrasts!

kura sieva, ja tai ir desmit graši un tā vienu no tiem ir pazaudējusi, neaizdedzina sveci un neizmēž māju, rūpīgi meklēdama, līdz kamēr tā to atrod?

Un, atradusi to, tā sasauc savas draudzenes un kaimiņienes un saka: priecājieties ar mani, jo es savu grasi esmu atradusi, kuru biju pazaudējusi. /Lūk.15:8-9/

jāliksmojas un jāpriecājas, jo šis tavš brālis bija miris un atkal ir dzīvs, viņš bija pazudis un ir atkal atrasts." /Lūk.15:32/

Lasot šo rakstu vietu, nekad nebiju tā reāli iztēlojusies kā jūtas tēvs, kad pazudušais dēls atgriežas. Bet nu smieklīgi vienkārši saņēmu reālu piedzīvojumu.

Dievam tiešām ir laba humora izjūta ☺

